

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Acceptio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

ABSTINENTIA.

ne huius absoluatur, intelligitur si per se uerauerit, aliter reducendus est ad eandem sententiā ab eo, qui absoluīt: secundum Hosti. Vel secundum quos-dam debet hoc ei imponi.

⁵ A B S O L V T I O mortuū ab excommunicatione valer ad hoc, vt possit in loco sacro sepeliri, vel ut de loco sacro si ibi sepultus fuit, non proieciantur, & vt pro eo orationes, & officia fieri possint.

⁶ A B S O L V T I O, quæ vulgariter dicitur à pœna & culpa, est illa plenissima peccatorum remissio, quæ cōceditur cruce signatis pro subfidiō Ultra-marino, de qua Doct. in c. ad liberandum de Iudæis. & solus Papa cōcedit, c. cum ex eo de pœn. & rem.

ABSTINENTIA.

¹ A B S T I N E N T I A indiscreta, qua quis abstinet à cibo necessario ad valetudinem, ex quo reddit se inhabilem ad ea, ad quæ tenetur, peccatum est, & non virtus, quia medium non seruat: secundum Th. quol. 5. a. 18. Si quis autem ut carnem spiritui subiicit: vel ut penitentiam pro suis peccatis faciat, immoderatè abstinet, si aduerterit se excedere, putans tamen benefacere, peccat quidem, & communiter citra mortale: si autem non aduerterit hanc indiscretionem, nihil peccat. Si tamen hac intentione abstinet, ut citò vel breuiori tempore moreretur, peccaret mortaliter, quia se ipsum interficeret: ut inquit Hieronymus. Ex Cae. secunda secundæ. q. 147. 2. 1.

ACCEPTIO.

¹ A C C E P T I O personarum sc̄iēter facta in re importantiæ, est peccatum mortale, quia contra iustitiam distributiuam, ut in distributione cōmunium bonorum, vel beneficiorū, vel in iudicio: secundum Th. q. 6. ar. 9. & prohibetur Deut. 1. c. Non accipiebit (inquit) cuiusquam personam. Et ultra peccatum, acceptor personarum tenerit de damnis sequentibus iniustas promotiones, & iniurias: secundum Cae. ibi in summa. Hoc nāque peccato, ecclesia, & vniuersitatis

ACCEPTIO.

16

bonum destruitur, ideo graue est.

² A C C E P T I O personarū est, quando in electione aliqua nō eligitur melior, & peccatur, ut infrā, Ele&io. q. 3.

³ D A N S beneficium consanguineis minus dignis omnibus consideratis, peccat, & est acceptor personarum. si autem sunt æquæ digni, secus est. Nea est personarum acceptor, præferens suos consanguineos, vel amicos æquæ dignos, in quibus plus potest confidere, nisi propter scandalū esset omitendum: secundum Tho. secunda secundæ. q. 63. a. 2. & q. 4. a. 15. vel ne alij ex hoc sumant occasionem dandā consanguineis indignis.

⁴ H O N O R A N S aliquæ diuitem propter diuitias, & non propter virtutē, personarum acceptor est, quia accipit pro causa, quod non est causa, non enim diuitiae sunt causa honoris, sed virtus, quia honor p̄mūlū virtutis esse dicitur. Ex S. Tho. secunda secundæ. q. 63. a. 7. Similiter si iudex det sententiam pro aliquo, non quia sic iustitia requirit, sed quia est amicus, vel quia offert munus, & est peccatum maius, & minus, secundū actus qualitatem, & quantitatem.

⁵ A C C E P T I O personarū non est in his, quæ gratis dantur: quilibet enim de suo potest date vni, & non alteri, cum nō tenetur: secus enim si ex debito distribueret. Tho. ibi. a. 1. ad tertium. & prima secundæ. q. 98. a. 4. ad secundum. Vnde cum Deus nulli sit debitor, acceptio personarum in eō locum non habet.

⁶ P E C C A T U M acceptanceis personarum est grauius in re spirituali, quā in temporali: secundum Th. secunda secundæ. q. 63. a. 2. quia offendit maius bonum.

⁷ P E C C A T U M etiā quandoq; hoc genere peccati, in his quæ sunt fidei, in impositione penitentia, & circa matrimonia 19. q. 2. c. 1. In receptione hospitiū 42. d. c. quiescamus. & in electione synnarum latitio[n]e. c. si cupis. 16. q. 1. si diues præferatur pauperti in iudicio, eo quod diues est, vel pauperti iudex misereatur subtrahendo diuīti.

b 2 quæd

ACIDIA. ACOLYTUS. ACTIO.

quod iuste sibi debetur, contra illud.
Exo. 13. Pauperis quoque non misereberis in iudicio.

ACIDIA.

¹ ACIDIA secundū Tho. secunda secundā q. 3. 5. a. 2. de ma. q. 9. a. 1. quoddam tedium operandi importat, nentem aggrauans, & semper est peccatum, quia vel facit dolere de bono spirituali, de quo gaudendum est, vel de malo, sed immoderatè. Et est spirituale vitium, quod facit tristitia de bono diuini, de quo charitas gaudet. Et ex suo genere est mortale peccatum, quia secundum propriam rationem contrariatur charitati: secundum Th ibi. a. 3. Si tamen in sola sensualitate consistat, & non pertingat usque ad rationis consensum, propter imperfectionem actus, erit veniale peccatum. Si autem peruenitur usque ad rationis consensum, est mortale. Et hoc est, quando ratio convertitur in fugam, horrorem, & detestationem boni diuini, carne contraspiritum omnino proualete, & contrariatur præceptio de sanctificatione sabbatis; secundum Th. ibi. suprà.

² ACIDIA mortaliter tunc, quando homo tristatur in his, quæ inimicent facienda de necessitate propter Deum, & ad salutem animæ, & adest rationis consensum. Talis enim tristitia contrariatur delectationi, quæ sequitur Dei dilectionem, & consequenter charitati contrariatur. Quando ergo quis propter tale tedium dimittit ea, quæ sunt necessaria ad salutem, vel deducit in aliquid mortale, vt pura, in desperationem, vel deliberatè appetit mortem, vel nunquam esse creatum, vel vellit esse bestia, & huiusmodi, vel deliberat facere minimè, ea ad quæ tenetur ex præcepto, vel incurrit aliquā magnam infirmitatem, potēs se iuare, peccat mortaliter. Et nota, quod hoc peccatum communiter est mixtum cum alio, vt si nunc delibero propter acidiam non ire ad missam, est unum peccatum mortale, & post non volo ire, est aliud peccatum omissionis, hec secundum Tho. vbi suprà, a. 3. de ma.

³ ACIDIA est vitium capitale: secundum Tho. secunda secundā suprà a. 4. cui G reg. sex filias assignat scilicet malitiā, quæ bonū detestatur, rancorem, pusillanimitatem, desperationem, torporem circa præcepta, euagationem mentis circa illicita, de quibus in suis locis dicemus. Qui de alterius prosperitate tristatur, eo quod videt talēm prosperitatēm nocere contra iusticiam alteri, non dicitur acidius, nisi talis tristitia adeò cum grauaret, ut negligenter facienda, vel in malum aliquod laberetur.

ACOLYTUS.

¹ ACOLYTORVM officiū est præparare luminaria, & ipsa portare eorum ministris altaris: vt in c. perleatis. 25. d. Huic tradit Episcopus candelabrum, dicens: Accipe cæroferarium cum cereo, & scias te ad accendenda luminaria ecclesie mancipari. Accipit etiam vreolum vacuum ab Archidiacono, didente Episcopo. Accipe vreolum ad effundendum vinum, & aquam in Eucharistiam sanguinis Christi. Et in datione vreoli, imprimuit character: secundum Th. 4. sen. d. 14. q. 2. & circa ipsum est eius principalis actus.

² ACOLO YATVS est supremus ordinis inter quatuor minores: secundum Tho. ibi. Acolytus etiam præparat vreolos eum vino & aqua. Tho. suprà, cuius principalior actus est in ministerio vreoli, quam candelabri.

ACTIO.

¹ ACTIONES à iure ciuili ortum habent: secundum Innocent. capitul. quæ in ecclesiastum. de constitut. quædam dicuntur bonæ fideli: vt in c. cum venialis, de exceptio. quædam stricti juris, institu. de actio. s. actionum. Quædam dicuntur actiones personales de quibus referunt Gemi. capi. dispensia de rescript libr. 6. addu. cens Franciscum Vercellen. quædam dicuntur reales. de quibus Gemi. vbi suprà. Sed quoniam hæc materia ad forum contentiosum pertinet, propterea me non ultra extendo de huiusmodi.

ACTVS

